

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLI/12/2010 Rady Gminy Rędziny z dnia 30 marca 2010 roku w sprawie ustalenia szczegółowych zasad ponoszenia opłaty za pobyt w ośrodkach wsparcia, mieszkaniach chronionych oraz ośrodkach interwencji kryzysowej, w części określonej:

- w tytule uchwały w zakresie słów „oraz ośrodkach interwencji kryzysowej”,
- w § 1 uchwały w zakresie słów „i ośrodkach interwencji kryzysowej”,
- w tytule Załącznika do uchwały w zakresie słów „oraz ośrodkach interwencji kryzysowej”,
- w § 1 pkt 2 Załącznika do uchwały w zakresie słów „ośrodek interwencji kryzysowej”,

jako niezgodnych z art. 97 ust. 5 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362 z późn. zm.) w związku z art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 36, poz. 226),

- w § 4 Załącznika do uchwały, jako niezgodnej z art. 97 ust. 5 w związku z ust. 1 ustawy o pomocy społecznej;
- w § 7 Załącznika do uchwały, jako niezgodnej z art. 97 ust. 5 w związku z art. 104 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą Rada Gminy Rędziny ustaliła szczegółowe zasady ponoszenia opłaty za pobyt w ośrodkach wsparcia, mieszkaniach chronionych oraz w **ośrodkach interwencji kryzysowej**.

Podstawę prawną do podjęcia uchwały w tej materii stanowi przepis art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którym rada gminy w drodze uchwały ustala, w zakresie zadań własnych, szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w **ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych**. Przepis ten nie uprawnia rady do ustalania opłat za pobyt w ośrodkach interwencji kryzysowej. Taki stan prawny obowiązuje w tym zakresie od 15 marca 2007 roku. Wówczas to weszła w życie ustawa z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 36, poz. 226), której przepisem art. 1 pkt 1 dokonano stosownej zmiany treści art. 97 ust. 5.

Tak więc wymienione w petitum rozstrzygnięcia nadzorcze zapisy w tytule przedmiotowej uchwały i załącznika do niej oraz w § 1 uchwały i załącznika do niej, w zakresie w jakim odnoszą się do ośrodków interwencji kryzysowej, są niezgodne z przepisem art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej. Rada, ustalając opłaty za pobyt w ośrodkach interwencji kryzysowej, wykroczyła bowiem poza ustawowe upoważnienie.

Wydany akt ma walor przepisu powszechnie obowiązującego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Z jego normatywnego charakteru wynika konieczność formułowania zawartych w nim postanowień z uwzględnieniem wytycznych zawartych w art. 94 Konstytucji RP, a więc jedynie na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego, precyzyjnie i kompleksowo realizujących delegację ustawową, pozbawionych jednocześnie powtórzeń przepisów powszechnie obowiązujących zawartych w innych aktach normatywnych, a w szczególności w aktach rangi ustawowej. Stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego winny bowiem regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały, wydane przez inne podmioty, przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Zatem z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym.

Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzeczniczej, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (*por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003r., sygn. II SA/Ka 1831/02, niepublikowany; wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2002r., sygn. II SA/Ka 508/02, niepublikowany*). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999r. (*syg. II SA/Wr 1179/98,*

OSS 2000/1/17) trafnie zauważył, że „uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.”

Kwestie uregulowane w ustawie o pomocy społecznej zostały powtórzone bądź zmodyfikowane w zapisach:

- § 4 Załącznika do uchwały, który powiela przedmiot unormowania zawartego w art. 97 ust. 1 zd. 2 ustawy o pomocy społecznej;
- § 7 Załącznika do uchwały, który powiela art. 104 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej.

Z uwagi na wymienione nieprawidłowości stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanych częściach jest uzasadnione i konieczne.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA ŚLĄSKI

Zygmunt Łukaszczyk